

jeg havde sagt var for høj, og som jeg dog maatte betale, saa er jo Sammenhængen den, at Spørgsmaalet om, hvad Grunden særskilt beregnet kommer til at staa Staten i, er mig ligegyldigt, fordi jeg ser paa Projektet i dets Helhed. Det er det, jeg gør og har gjort, og saa er det, det viser sig, at Sælgeren har kunnet opføre Bygningen saa meget billigere, end Staten efter Professor Wencks Udkast og foreløbige Overslag kunde have gjort det. Tilsammen blive Udgifterne til Grund og Bygning altsaa her langt billigere, end hvis vi selv havde bygget; det er Sagen. Jeg tror ikke, at man har Ret i, som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) udtalte, at Staten altid bygger billigere end andre. Det burde nægtelig være saa, men desværre ere de fleste Medlemmer vist enige i, at det ikke er saa. Grundene dertil skal jeg ikke komme ind paa. Faktum er i alt Fald, at efter hvad der foreligger for mig, kunde Staten ikke bygge saa billigt, som her er bygget. Dette behøver ikke at betyde, at der her er bygget saa meget slettere. Det betyder naturligvis nok — det har jeg fra første Færd sagt —, at der ikke er bygget saa fint og flot, som Staten plejer at bygge, men saa solidt, som et godt borgerligt Hus plejer at være bygget, og det finder jeg tilstrækkeligt. I den Retning har jeg straks lagt Kortene paa Bordet. Grunden til, at Sælgeren har kunnet bygge billigere eller sælge den færdige Bygning billigere, end vi selv kunde have opført den, er desuden forklaret for mig saaledes, og jeg synes det lyder plausibelt, at han havde sine Leverancekontrakter i Orden for et Aar siden til Priser, der vare lavere, end man nu kan faa lignende Kontrakter afsluttede til. Der har jo fundet en Prisstigning Sted i saa Henseende, som paa visse Punkter er meget betydelig.

Saa sagde den sidste ærede Taler, at den Leje paa 50,750 Kr., som her er Tale om, betød ikke noget. Havde det været for 25 Aar, saa var det noget andet, men nu falder den bort i 1910. Hvad er det dog for en Forstaaelse, det ærede Medlem i saa Henseende har faaet ud af det foreliggende? Til 1910 kunne vi opsigte Lokalerne, men vi kunne ogsaa lade være og saa kræve Lejen i 15 Aar af Banken. Denne er pligtig til at betale i 15 Aar, det er sikkert nok. Det er kun, hvis vi selv faa Brug for Lokalerne, at det andet gælder. Saa sagde det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen): Ja, men

saa svinder jo Fordelen, efterhaanden som vi indtage til Brug de nu udlejede Lokaler, og saa ender det dog med, at Bygningen staa os i hele Købesummen, saa tabe vi dog de 50,000 Kr. i aarlig Leje. Ja naturligvis, men hvad skulde vi saa ikke have givet ud, hvis Bygningen ikke var bleven større end den, som Professor Wenck havde projekteret, og der altsaa maatte opføres en helt ny Tilbygning?

Johansen: Jeg skal være meget villig til at indrømme, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) er sagkyndig. Det ærede Medlem var saa elskværdig at fortælle mig, at den Opfattelse, jeg havde af Købesummen og hele dette Projekt, var et Ekko af den højtærede Trafikministers Opfattelse. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke kan tænke sig, at man paa Omraader, hvor man ikke selv er sagkyndig, søger hen, hvor man er i Stand til at faa Oplysninger. Det ærede Medlem maa ogsaa vide, at som Rigsdagsmand har man med mangfoldige Forhold at gøre, hvor man ikke er sagkyndig; det indtræffer ogsaa undertiden for det ærede Medlem, og han maa saa søge at faa de nødvendige Oplysninger hos andre for at kunne tage Standpunkt til Spørgsmaalet.

Det ærede Medlem kom med en Udtalelse, som forbavtede mig i allerhøjeste Grad — jeg har endnu aldrig hørt noget lignende —, og det var den, at Staten byggede billigt. Jeg har aldrig hørt det før, derimod har jeg ofte hørt, at Staten bygger kolossalt dyrt, og det ere vist ogsaa alle enige om. Det gaar jo i Regelen paa den Maade, at den private Mand bygger billigst, saa kommer Kommunerne og tilsidst kommer Staten, der bygger alldyrest. Det er sikkert en Kendsgerning. Senere hen kom det ærede Medlem i sit Foredrag til at omtale, at Bygningen var for stor, man behøvede ikke at bygge saa stort, man kunde godt nøjes med noget mindre. Ja, det er den gamle Historie, at man ikke ser frem i Tiden, men kun arbejder for det, der foreligger i Øjeblikket. Det er noget, der svier haardt til Staten paa mangfoldige Omraader. Man behøver blot at tænke paa de forskellige Jernbaneanlæg, hvorledes man der har bygget Stationerne, og hvorledes man har lagt dem paa en rent ravruskende gal Maade. I Øjeblikket have de ganske vist kunnet opfylde Fordringerne, men de have slet ikke kunnet staa Maal med de Krav, som i Tidens Løb ere stillede til dem, og